

BELEDİYESİZLİKTE PENDİK EKOLÜ - II

Grev

Valilikten gelen bir yazı ile 1 Ocak 1994 tarihinden sonra işe alınanların iş akitlerinin feshi istenmektedir. Belediye yönetimi bu doğrultuda işlem yapınca kızılca kıyamet kopar. Aslında bu işlemler daha seçimden önce başlamış bulunmaktaydı. İçişleri Bakanlığının 7 Ocak 1994 tarih ve 22 sayılı genelgesinde işçi alımları yasaklanmış; 23 Şubat 1994 tarihli genelge ile aynı durum belirtilmiş ve seçimden 3 gün önce de yani 21 Mart 1994 tarih ve 219 sayılı genelge ile bu durumdaki işçilerin işten çıkarılmaları emredilmişti. Ancak önceki yönetim, bu genelgeye uymayarak 18 kişiyi işe almıştı. Valilik yazısı bu durumun gereğinin yapılmasını belediyeye bildirmekteydi. Yeni belediye yönetimi bu hukuki gereği yerine getirerek 1 Ocak 1994 tarihinden sonra işe alınan 18 kişinin iş akitlerini fesih edince ortalık karışmıştır. İş akitlerinin fesih edilmesini mazeret gösteren işçiler kanunsuz greve giderler. Bunun üzerine 15 Ocak 1995 tarihinde kanunsuz greve giden 206 işçinin iş akitleri fesih edilir. Ancak bu fesih işleminden sonra belediye 6 ay boyunca muhasara altına alınır. Bu eylemler Haziran 1995 tarihine kadar devam eder. Bakın o günleri yaşayan Hasan Kocabaş eylemlerin sona erişini nasıl anlatıyor.

“1995 yılı Haziran ayı. İstanbul İl Genel Meclis üyesiyim ve Pendik Belediyesinde Koordinatör Başkan Danışmanlığı yapıyorum.

Çıkarılan işçilerin belediye önündeki gösterileri hala devam ediyor. Belediyeye her giriş çıkışımızda sloganlar ve küfürler.

İşçileri kışkırtarak eyleme sürükleyen ve çıkarılmalarına sebep olan CHP, belediye önündeki eyleme de bakan düzeyinde destek veriyor. Bakan Moğultay hakim ve savcılarla toplantı yaparak eylemin sona erdirilmesini önlerken, Algan Hacaloğlu da eylemcilerin arasında gösteri yapıyor. Kaymakam, DYP’li İçişleri Bakanı’nın ve Emniyet Genel Müdürlüğü’nün yazılı emrine rağmen eylemi sona erdirecek işlemi yapmıyor. Kaymakam ..... CHP ve Belediye-İş Sendikası ile birlikte eylemcileri destekliyor. Bunu kaymakama makamında söylüyorum ve hakaret ediyorum. Desteklediğini açık açık itiraf ediyor.

Altı aydır devam eden eylem karşısında artık dayanma gücümüzü yitirmeye başlıyoruz. Birgün yine sloganlar arasında belediyeye girerken, “Birimiz dayak yemeden, devlet güçleri bu eylemi bitirmeyecekler, bana saldırırsalar bari de eylem sona erse” diye söylüyorum kendi kendime.

O günün akşamı başkan Erol Kaya ile birlikte çıkıyoruz belediyeden. Yanımızda başkan yardımcısı İbrahim Ciminli, Özel Kalem Müdürü Erol Yücel, Özel Kalem elemanı Mustafa Ergun, başkanın şoförü Hasan Topaloğlu ve benim yardımcım Yasin Gürgün var. Dua ederek kapıdan çıkıyoruz. Birdenbire sloganlar, hakaretler arasında havada taşlar, bozuk paralar ve çakmaklar uçuşuyor. Ancak bunlardan hiç biri vücuduma rastlamıyor.

Başkan arabasına yöneliyor ve kalabalık arabaya doğru hücum ediyor. Başkan ve şoförü arabaya binerken, Mustafa, Erol ve ben kalabalıkla başkanın arasını kesiyor ve mücadeleye başlıyoruz. Kalabalıktan bir kısmı arabaya ulaşıyor, bir kısmı arabaya vururken bir kısmı da kapıları zorluyor. Şoför Hasan, aniden aracı geri geri götürüyor ve başkanı eylemcilerden

kurtarıyor. Kalabalığın karşısında Mustafa ile ikimiz kalıyoruz. Elimde bir tornavida, kalabalığı yanıma yaklaştırmamaya çalışıyorum. Başkanın arabası uzaklaşınca, yavaş yavaş geri çekilmeye başlıyorum. Aniden arkadan biri bana vuruyor ve yere düşüyorum. Tornavida elimde hemen ayağa kalkıyorum. O sırada kalabalık da yeniden belediye girişine çekiliyor. Yasin beni alıyor ve oradan ayrılıp eve gidiyorum.

Evde moralimin niçin bozuk olduğunu soruyorlar ama cevap vermiyorum. Yarım saat kadar sonra başkan, yardımcıları ve birkaç meclis üyesi “geçmiş olsun” ziyaretine geliyorlar.

Gerçekten de emniyet güçleri ertesi gün eylemcileri dağıttılar.”

Dönemin Personel Müdürü olan Ömür Yaşar Çileli, o günlerde soyadına uygun bir süreç yaşadığından bahsetmektedir. Çileli o günleri şöyle anlatıyor.

“1994 yılına kadar geçici işçilerle ilgili yasal bir kısıtlama yoktu. 1994 yılının başında yasal düzenleme yapıldı ve adam/saat hesabına dayalı olarak kısıtlama getirildi. Ancak seçim öncesi olduğu için mevcut belediye yönetimi bu kısıtlamaya uymadı ve belediyeye yeni elemanlar aldı. Seçimden sonra bir genelge yayınlandı ve 1 Ocak 1994 tarihinden sonra işe alınan personelin çıkarılması şartı kondu. Bunun üzerine bu özelliğe sahip 20 kişinin iş akti fesh edildi ve işçi eylemleri başladı. Bu sorun yetmezmiş gibi bir de Toplu İş Sözleşmesi sorunu yaşıyordu. Toplu İş Sözleşmesinin süresi 1 Mart 1994 tarihinde dolmuş ancak yine seçim öncesi süreç olduğu için mevcut yönetim Toplu İş Sözleşmesini gerçekleştirememişti. İşten çıkarılmalar üzerine işçi tarafı Toplu İş Sözleşmelerine son verdi. 11 Ocak 2005 tarihinde kanunsuz biçimde iş bırakma eylemi yapıldı. İş araçlarının anahtarları saklandı. Bunun üzerine müdürlüklerden bu kanunsuz eyleme katılanların listeleri istendi. Bu kişilerin eylemi bırakarak 12 Ocak tarihinde iş başı yapmaları durumunda affedilecekleri yönetim tarafından ilan edildi. Bunun üzerine eyleme katılanlardan 30-40 kadarı iş başı yaptı. Başkan ertesi günü müdürleri topladı ve onlara eyleme katılan işçi listelerinin hazırlanmasında hassas olmalarını, bir yanlışlık yapmamalarını, bu vebali ömür boyu taşımak zorunda kalmamalarını söyledi. Bu arada kamera kayıtları da incelenerek eyleme katılanlar tespit edildi. Aynı gün noter tespiti yapıldı. Başkan yardımcısı Hüseyin Şengül eyleme katılanları birer birer çağırarak bu eylemlerinden vaz geçmelerini istedi. 12 Ocak akşamı yani eylemin 2. günü akşamı listeler tekrar gözden geçirildi. Listede 26 kişi vardı.

13 Ocak 1995 tarihinde Belediye Başkanı Erol Kaya Toplu İş Sözleşmesi anlaşma tutanağını imzalamaya gitti. Listenin yayınlandığından haberi olmayan Personel Müdürü Ö. Yaşar Çileli odasında çalışırken Başkan Yardımcısından bir telefon gelir. Biz belediyeden çıktık ama seni almayı unuttuk. Şimdi seni alıp evine getirmesi için bir şoför gönderiyorum der. Odasından çıkıp aşağı indiğinde Çileli belediyenin girişinin ana baba günü olduğunu görür. Kendisini almaya işyeri temsilcilerinden bir işçi ve bir de zabıta memuru gelmiştir. (Sayın Çileli bu kişilerin adını vermekte ise de isimlerin açıklanmasını uygun görmediğimiz için yazmıyoruz). İşyeri temsilcisi arabada kendisinin atılanların arasında olup olmadığını sorar ve bilmiyorum cevabını alır. Yıllar sıra o günleri yad ettiklerinde söz konusu işyeri temsilcisi “aslında niyetim seni öldürmek idi ama sen bilmiyorum deyince vazgeçtim demıştır.

Cuma gecesi belediye eylemdeki işçiler tarafından işgal edilir. Hatta Pazartesi günü işgalciler sebebi ile Zabıta Müdürlüğü'nün bulunduğu (Şimdiki Mehmet Akif Ersoy Kültür ve Sanat Merkezinin bulunduğu yerdeki eski belediye binası) binaya girilemez.

Personel Müdürü Çileli, isimsiz telefonlarla tehdit almaktadır. Bu arada ilkokul 4. sınıfa giden oğlunun maskeli bir kişi tarafından kaçırılmak istenmesi üzerine savcılığa başvurur ve kendisine ve oğluna koruma verilir. Oğlu üç gün derslere bile korunma ile girebilir. Çileli, gelen polislerden birisinin kendisine “abla, senin güvenliğini sağlayamayız. Sen buralardan gitmelisin” dediğini beyan etmektedir. Bu arada parti gençlik kollarından iki genç de Personel Müdürünün koruması içinde bulunur. Sabah evden arabaları ile almakta ve akşam yine eve arabaları ile bırakmaktadırlar. Belediye giriş ve çıkışlarında eylemcilerin “Katil Çileli” sloganlarını bu gün bile dün olmuş gibi hatırlamaktadır.

Eylemler sürerken Bakanlıktan müfettiş gelir ve inceleme başlatılır. Bu arada Refah Partisi Genel Merkezi de konuyla ilgilenir ve İşçi Sendikası ile görüşmeler yapılır. Görüşme sonunda

Aynı gün mesai bitimine yakın Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nun yasadışı grev ile ilgili hükümlerine istinaden işten çıkarılanların listesi yayınlanır. Ancak asılan listeyi bir işyeri temsilcisi alıp gitmiştir. Bu kişilerin Greve katılan işçiler için tespitler yaptırılır. Gerek müdürlüklerde yerinde yapılan tespitler ve gerekse kamera kayıtları ile kanunsuz greve katılan personel tespit edilir. Bu personel idarece uyarılır ve bu eylemlerden vazgeçmesi istenir. Bu uyarıyı müteakip bazı personel eylemden vazgeçer ama 215 kişi eylemlerini sürdürür. Sonuçta bu kişilerin iş akitleri fesih edilir. Daha sonra taraflar arasında yapılan görüşmeler sonucu 10 kadar personel belediyeye geri alınır.

O dönemde tehdit altında olan elbette sadece Ömür Yaşar Çileli veya Hasan Kocabaş gibi üst yöneticiler değildir. Tehdidin odak noktasında Belediye Başkanı Erol Kaya vardır. Emniyetten verilen istihbari bilgiye göre Erol Kaya yasadışı sol örgütün öldürme listesinin ilk sıralarında yer almaktadır. Bu bilgi üzerine Erol Kaya'nın çelik yeleklerle dolaşması istenir. Ancak o günün şartlarında 11 kg olan yelekleri giymek ne kadar mümkündür? Denenir ama olmayacağına karar verilir. “Allah'ın dediği olacaktır.”

Halk Meclisleri

Belediye yönetimi vatandaşla belediye arasındaki bürokratik duvarları yıkmak için radikal bir karar alır ve mahalle meclisleri uygulaması başlatır. Buna göre belirlenen yer ve zamanda belediye başkanı, yardımcısı ve müdürleri toplanır. Vatandaş burada belediye ve belediye çalışanları ile ilgili şikâyet ve taleplerini dile getirir. Başkan yardımcısı ve müdürler adeta halk mahkemesi kurulmuş da burada yargılanıyor gibidir. Birisi sözü alır ve falan müdürün kendisine hakaret ettiğini, bir diğeri filan müdürle görüşemediğini, bir başkası zabitanın kendisinden haksız talepte bulunduğunu dile getirir ve suçlanan kişi kendisini orada savunmak zorundadır.

Mahalle meclisleri özellikle müdür kadrosu için gerginlik ortamlarıdır. Her türlü kararınız ve eyleminiz bu meclislerde adeta yargılamaya açılmaktadır. Ancak diğer yandan da belediye yönetimi için çok faydalıdır. Hem vatandaşın kurum üzerindeki kontrolünü etkinleştirmekte ve hem de arazideki her türlü şikâyet konusu karar ve uygulamalar tespit edilmektedir.

Mahallelerde yapılan halk meclisleri halkın belediye karar ve uygulamalarına katılımı, belediye karar ve uygulamalarında mahalle bazında yaşanan farklılıkların sebepleri

konusunda halkın bilgilendirilmesi açısından çok önemli misyon yüklenmiştir. O dönemin en önemli sorunu elbette su ve altyapı eksikliği idi. Belediyenin elinde bu alanlarla ilgili hiçbir envanter çalışması bulunmamakta idi. Buna rağmen ekipler çıkarılmış, mevcut yol ve altyapı ağları yerinde tespit edilmiş ve her mahallenin altyapı ve yol anlamında mevcut durumu ve eksiklikleri tespit edilmişti. Çalışmalarda yoğunlaşma bu alanlarda çok geride kalan mahallelere kaydırılmaktaydı. Bu da mahallelere hizmet yatırımında farklılıklara yol açmaktaydı. Başta muhtarlar olmak üzere her mahalleli kendi mahallesine daha fazla hizmet yapılmasını talep ediyordu. Belediye yöneticileri ise mahallelerin mevcut durumları ve eksikliklerini gösteren grafikleri halka gösteriyor ve niçin bazı mahallelere çalışmalarda öncelik verdiklerini açıklıyorlardı. Hedef öncelikle her mahallenin yol ve altyapıda aynı orana kavuşabilmesi idi. Bu mantıklı yaklaşım halkın ikna edilmesinde önemli etken olmaktaydı.

Belediye Gelirlerinde Artış

Belediyenin mali yapısı hakkında önceki bölümlerde bilgi verilmiş idi. Pendik Belediyesinin Mart 1994 tarihi itibarı ile birikmiş borçlarının toplamı 25 milyon Dolardır. 1994 yılı toplam gelir ise 11 milyon Dolardır. Belediye personel giderleri neredeyse gelirlerin tamamı kadardır ve belediye iş yapamaz haldedir. Başkan Kaya o günlerde yerel gazeteye yaptığı bir açıklamada belediyenin 20 milyonun üzerinde borcu olduğunu belirtir. Aslında işin trajik komik yanı o güne kadar tam olarak borç miktarının ne olduğunun bilinmemesidir. 20 milyon dolar civarında olduğu tahmin edilmektedir. Kaya'nın bu beyanatı üzerine önceki belediye başkanı zehir zemberek bir açıklama yaparak bu kadar borç olmadığını iddia eder ve Kaya'yı borcunu ispatlamaya çağırır. Bunun üzerine Kaya koordinatör danışman olarak görev yapan Av. Hasan Kocabaş ile Hesap İşleri Müdürü Nuri Sezgin'den çalışma yapmasını ister. İkili gece yarısına kadar tüm dosyaları inceler ve ortaya çıkan rakamın 25 milyon Dolar civarında olduğu görülür.

Yeni yönetim belediye gelirlerinin tahakkuk ve tahsilâtına özel önem vermenin semeresini kısa zamanda görür. Örneğin 01-06-1993 ile 31.05.1995 tarihleri arasında yani önceki belediyenin son bir yılındaki toplam gelir 153 milyar TL iken takip eden yılda yani 01-06-1995-31.05.1995 yılları arasındaki ilk bir yılda gelir 370 milyar TL'ye çıkar. Bir yıldaki gelir artışı % 241 oranındadır. Bu artış basit önlemlerle sağlanmıştır. Belediye borcunu ödemeyenlere tebligatlar göndermiş, işyeri denetimleri ile de mükellef kayıpları azaltılmıştır.

Son bir yılda gelirlerin toplamı 370 milyar iken gider toplamı 450 milyardır. Ancak giderlerin 78.5 milyarı borç ödemeleri olduğu için dönem içi gelirleri ile giderleri arasında sadece 1 milyar TL'dir. Yani gelirin binde ikisi kadar açık vardır. Oysa önceki bir yılda 153.7 milyar TL gelire karşılık 200.9 milyar TL gider ve dolayısıyla da 47.2 milyar TL açık vardı. Yani gelirin % 30'u kadar bütçe açığı bulunmaktaydı.

Alt Yapı Çalışmaları

Önceki bölümlerde iş başına gelen belediye yönetimin ilçenin çamurdan, çukurdan, susuzluktan kurutulmayı öncelikle kakaı aldığını belirtmiştir. İlk bir yılda yapılan çalışmalar belediyenin bu alandaki kararlılığının en açık ifadesidir.

*Önceki dönemde yılda ortalama 20.000 ton asfalt dökülürken ilk yılda 75.708 ton asfaltlama yapılmıştır. Yani % 378 artış olmuştur.

*Önceki dönemde yılda ortalama 4.220 metre kanal yapılırken, ilk yılda 36.955 metre kanal yapılmıştır. Yani % 875 artış olmuştur.

*İlçenin su problemini çözmek için öncelikli olarak su depoları yapılmıştır. Önceden bir çok mahallede sular haftada bir ancak akabiliyor ve aktığı zaman da üst katlara çıkamıyordu. İlçeye tankerlerle su taşınmakta idi. Öyle ki bazı mahallelerde su durakları bulunmakta idi. Şimdiki nesil için pek inandırıcı gelmeyebilir ama ellerinde bidonlarla su durağı levhası önünde bekleyen insanların resmi belediye arşivinde bulunmaktadır.

Su problemi için kanal çalışması özellikle ikinci yıl hız kazanmış ve bir yılda 124 km su şebekesi döşenmiştir. Kanalizasyon yani atık su şebeke çalışmaları da ilk yıldaki hızını artırarak ikinci yıl da sürdürmüş ve ikinci yılda yapılan 74.4 km kanal ile iki yılda toplam 111 km kanal yapımı gerçekleştirilmiştir.

AYDOS (YAYALAR) TOPLU KONUT VE HİLAL KONUTLARI

Pendik Belediyesi 1994 yılından itibaren gayrimenkuller yolu ile ciddi gelir sağlayıcı çalışmalar gerçekleştirilmiştir. Bunlardan birisi de Aydos (Yayalar) Toplu Konut Alanı çalışmasıdır. Aydos ormanlarına doğru ilerleyen ve mera alanında yoğunlaşan gecekondulaşmanın önlenmesi ve buraların potansiyel gecekondu alanı olmaması için Yayalar Toplu Konut Alanı Projesi yapılmıştır. Bu kapsamda, öncelikle arazinin mera vasfından çıkarılarak hazine adına tescili sağlanmıştır. Hazineye geçen alan ardından Arsa Ofisine geçmiştir.

2.5 milyon metrekarelik alanda 8.000 dairelik Toplu Konut planları yapılmış ve ardından bu arazinin bir bölümü bir milyon Dolar Arsa Ofisinden belediyece satın alınmıştır. Belediyece alınan yerler yapı kooperatiflerine satılmak suretiyle 9 milyon Dolar gelir elde edilmiştir.

Bu çalışma sayesinde;

a- İşgal ve gecekondulaşma durdurulmuş,

b- Belediye 8 milyon Dolar kar elde etmiş,

c- Dünya standartları üzerinde donatı alanına sahip yeni bir kent doğmuştur. Yeşil alan oranı % 19,4, toplam donatı alanı oranı ise % 54 seviyesindedir.

Pendik Belediye yönetiminin ilk yıllarda toplu konuta verdiği önem sadece Yayalar Toplu Konut Alanı ile sınırlı değildir. İlk yıllarda yoğun bir toplu konut çalışması yapılmıştır. Bunun neticesinde Şeyhli Toplu Konut Alanında 1.200 daireden oluşan Hilal konutları yapımı gerçekleşmiştir. Pendik düzenli yapılaşma ile tanışmaya başlamıştır.

Akaryakıt İstasyonları

Pendik belediyesi Yap-İşlet-İşletirken Bedel Öde ve Devret Yöntemi ile üç adet akaryakıt istasyonu yaptırmıştır. Belediyenin mülkiyetinde bulunan araziler birinci aşamada plan tadilatı ile akaryakıt istasyonu imarına kavuşturulmuş, ikinci aşamada bu arazilerin satış yerine intifa hakkının devredilmesi yöntemi tercih edilmiştir. Üçüncü aşamada ilgili firmalarca akaryakıt istasyonu yapılması, aylık kira ödenmesi ve süre sonunda belediyeye tesisin devri şartlarıyla anlaşma yapılmıştır.

Bu alanlardan biri, daha önce belediyece satışa konu edilmiş, fakat ihaleyi alan kişi daha sonra fiyatı yüksek bularak teminatını yakmış ve arsayı almaktan vazgeçmiştir. Bunun üzerine bu arsa da plan tadilatı ile akaryakıt istasyonuna çevrilmiştir. Bu arsanın bulunduğu konum itibarı ile plan tadilatı öncesi metrekare değeri 100 Dolar civarında iken, plan tadilatından sonra değeri metrekarede 500 Dolar'a çıkmıştır. Yani 1.100 metrekare olan arazinin satış değeri 110.000 Dolar'dan 550.000 Dolara çıkmıştır. Fakat bununla da yetinilmemiş ve intifa hakkı devri ile yap-işlet-devret yönetimiyle değerlendirilmiştir. Bu anlaşmaya göre ilgili firma tesisi yapacak, işletecek, yılda ilk beş yıl için 42.000 Dolar, geride kalan 15 yıl için yıllık 78.000 Dolar kira ödeyecek ve süre sonunda tesisi çalışır halde belediyeye devredecektir.

Yapılan anlaşmaya göre işletici 20 yılda belediyeye 1.380.000 Dolar kira ödeyecektir. Doların yıllık değer kaybı %3-4 arası değerlendirildiğinde, bu rakamın anlaşmanın yapıldığı yıldaki değeri 1 milyon dolar civarında olmaktadır. 20 yılın sonunda yapım değeri 400.000 Dolar olan tesis ve satış değeri 550.000 Dolar olan arsa belediyenin olacağından bu değerlerin de anlaşma yapıldığı yıldaki değeri yaklaşık 650.000 Dolara tekabül emektedir.

Sonuç olarak belediye anlaşmanın yapıldığı tarihte 1.650.000 Dolarlık değer sağlamıştır. 110.000 Dolar önce 550.000 Dolara ardından da 1.650.000 Dolara çıkmıştır.

Sabiha Gökçen Hava Limanı-İTEP ve 136 Dönüm Arazinin Elde Edilişi

Pendik ilçe sınırları içerisinde yer alan İTEP (İleri Teknoloji Parkı) içerisinde Sabiha Gökçen Havalimanını da barındıran 12 milyon metrekarelik bir alandır. Milyarlarca Dolarlık yatırım öngörülen bu alan elbette Pendik için gelecekte çok önemlidir ama belediyenin acil çözülmesi gereken sorunları ve özellikle de kaynak problemi vardır.

Bir gün Belediye Başkanı Erol Kaya başkan yardımcıları ve müdürleri toplar ve onlardan İTEP üzerinde çalışma yapmasını ister. Ne yapılabilir de bu alandan belediyeye kaynak aktarılabilir?

Çalışmaya başlayan ekip bir şeyi tespit eder. İTEP her ne kadar üst ölçekli planlarda yer almakta ise de 1/1000 ölçekli uygulama planı bulunmamaktadır. Oysa her yerde olduğu gibi burada da kadastral yollar bulunmaktadır. Kadastral yollar mülkiyete konu değilse de eğer imar uygulama planı yapılmış olsa idi belediyenin olacak idi. Plan yapılmadığı için bu işlem gerçekleşmemektedir. Bunun üzerine belediye dava açar ve kadastral yollardaki hakkının bedele dönüştürülmesini ister. Bilindiği kadarı ile böyle bir talep ülkede ilk defa olmaktadır. Yargı süreci başlar ve bilirkişi belediyeyi haklı bulur. O güne kadar belediyenin talebini ciddiye almayan Sivil Savunma Müsteşarlığı bu gelişme üzerine devreye girer ve belediyenin hakkından vazgeçmesi talep edilir. Bu süreçte Genel Kurmayda üst derece rütbeli belediyeye gelir ve bilgilendirme amaçlı olarak mecliste konuşma yapar. Ancak belediye yönetimi meclisteki muhalefet gruplarını konu ile ilgili bilgilendirmiştir. 136.000 metrekaarelik kadastal yol karşılığı ve gecikmelerle birlikte talep edilen miktar 36 Trilyon TL'dir. Muhalefet sözcüsü mecliste subaya cevap verir. Ordu elbette göz bebeğimizdir ama biz Pendik meclis üyeleriyiz ve Pendik'in bu hakkından feragat edemeyiz, idarenin de bu yönde inisiyatif kullanmasına müsaade edemeyiz cevabını verir.

Yaşanan gelişme üzerine Arsa Ofisi devreye girer ve pazarlıklar sonucunda davadan vazgeçme karşılığı olarak planlarda Fuar alanı olarak görülen yerdeki 136.000 metrekaarelik alan belediyeye devredilir. Böylece belediye ciddi bir kaynak elde eder.

Konya-evi terk eden adam

Halkla ilişkiler Müdürü olarak masamda çalışıyorum. Bir ara kafamı kaldırdığımda camekân duvarın diğer tarafında sekreterin 25-30 yaşlarında bir kadın ve yanında 3-5 yaşlarında iki çocukla konuştuğunu görüyorum. Çocuklar şaşkın, daha çok küçük yaşlardalar. Kadın sürekli ağlıyor. Dâhili telefonda sekreteri arayarak durumun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Benim dinlememin daha iyi olduğunu söyleyince, yanıma gelin diyorum.

Kadın sürekli ağlıyor. Sakinleşmesini bekliyoruz. Kadın anlatmaya başlıyor. Kocasını bir hafta önce evi terk etmiş. Nerede olduğunu bilmiyorlar. Kayın validesinin evinde kalıyorlar ama bu gün kayın valide onu ve çocuklarını sokağa atmış. Gidecek bir yerleri yok. Kocasını sıvacı ustası imiş ama aylardır işsiz imiş. Kadını, iki çocuğunu, bir denetim görevlisini de alarak kayın validesinin evine gidiyoruz. 65-70 yaşlarında bir kadın. Bahçe içinde iki katlı eski bir ev. Alt katında oğlu-gelini kalıyormuş. Kadın, aksi mi aksi. Gelini ile konuşmayı bile kabul etmiyor. “Ya torunların” diyorum, önce duraklıyor, sonra peki torunlarımı alırım ama o kadını asla diyor. “Yapma, etme, evlatlarını analarından ayırma yalvarmalarımız nafiye. O katı kiraya vereceğini söylüyor.

Yaşlı kadına bir teklif yapıyorum. “Size birkaç kutu erzak, 10 torba kömür ve güzel bir ayakkabı vereyim, siz de gelininizi ve torunlarınızı eve geri alın. Bu arada biz de oğlunuzu bulalım.” Yaşlı kadın önce hayır diyor, sonra biraz düşünüyor ve “ayakkabı nasıl olacak?” diye soruyor. Belediyeyi arıyor, ilgili arkadaşına hemen erzak, kömür ve birkaç çeşit ayakkabı

getirmesini söylüyorum. Hayırsever ayakkabıcılar sezon sonunda ellerinde kalan ayakkabıların bir kısmını ihtiyaç sahiplerine vermek üzere belediyemize bağışlamaktadır. O ayakkabılardan birkaç çeşit getirecek ve bayan da beğenecek.

Genç anneyi ve çocuklarını eve yerleştiriyoruz. Eşinin takıldığı bir kahve var mı diye sordüğümüzde evin hemen ilerisindeki bir kahveye takıldığını öğreniyoruz. Kahveye gidip sordüğümüzde kendisini tanıyan birkaç kişiden bilgi alıyoruz. İşsiz olduğu için çok üzülmede, sıklıkla Konya’da toplu konut inşaatlarının çok olduğundan bahsettiğini öğreniyoruz. Ama oraya gidip gitmediğini bilmiyorlar.

Belediyeye döndüğümde bir umutla Refah Partisi Konya İl Başkanını arıyorum. Durumu kendisine aktarıyorum ve “Konya’da olma ihtimali var, onu bulabilir misiniz?” diye soruyorum. Haklı olarak İl Başkanı da Konya’nın ne kadar büyük olduğunu, o kişinin hangi ilçede olduğunu ve hatta olup olmadığının bile bilinmediğinden bahsediyor. Israr ediyorum; “sizin ilçe başkanlıklarınız ve onlara bağlı mahalle teşkilatlarınız var, bir bilgilendirme yapsanız da etraflarında bir inceleme yapsalar” diyorum. İl Başkanı “peki” diyor ama aslında umutlu değilim.

Ertesi gün öğlen civarında sekreter “Konya İl Başkanı telefonla arıyor” diyor. Heyecanla telefonu açıyorum. İl Başkanı, “aradığınız kişiyi bulduk, Meram’da bir toplu konutta sıvacı olarak çalışıyor” diyor. Adamı alıp getirmişler, telefona istiyorum, sürekli ağlamaktan ne dediği bile anlaşılmıyor. Ona Pendik’e geri dönmesini, kendisine iş bulacağımızı, çoluk çocuğunu düşünmesini söylüyorum. Hıçkırıklarla boğulan konuşmasında dönmek istediğini ama parası olmadığını söylüyor. Telefona tekrar İl Başkanını istiyor ve kendisinden yol parası tedarik etmelerini rica ediyorum. “Hemen bu akşam otobüse bindirip göndereceğiz cevabını alıyorum.”

Sabah adam ofise geldi, Belediye Başkan Yardımcımız Dr. Fikri Ilgar’a durumu açıkladım ve kendisi de tanıdığı bir işyeri ile görüştü ve adama hemen iş bulmuş olduk.

Aradan bir yıl geçti, görev yerim değişmiş, danışman olarak çalışmaktayım. Halkla ilişkiler Müdürü sekreteri beni aradı ve misafirlerim olduğunu söyledi. Yukarı gönder dedim. Biraz sonra Konya’dan getirttiğimiz adam, eşi ve 2 çocuğu yanıma geldi. Bir yıl olmuş ve buluşmalarının yıl dönümünde teşekkürle gelmişler.